

העורב הנדיב

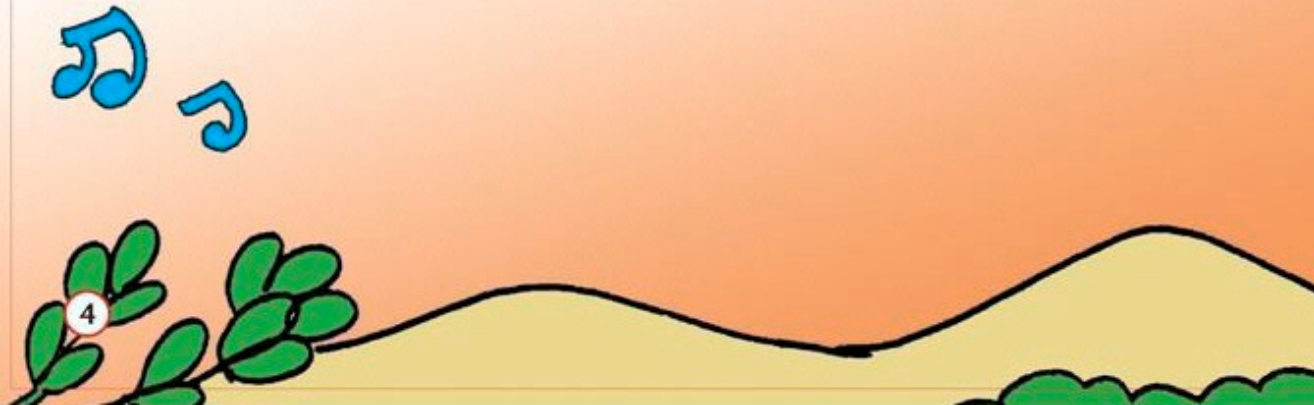
ונקאטרמה גוובדה
פאדמנאבח

קאאגה העורב התעוררה עם זריחת השמש והביטה
סביבה. היא כחכחה בגרונה וקרקרה פעמים אחדות.
משעעעמם..
אבל אז פתאום זקפה את אוזניה. לא רחוק נשמעה
זמירת קוקייה.

זמן מה נהנתה קאגה מהשירה. אך אחר כך
התרגזה. איך זה. זו היא שחיממה את הביצים
שהקוקייה הטילה בקן שלה, ועכשיו הציפור הקטנה
שרה יותר טוב ממנה! אבל לא צריך לקנא, אמרה
לעצמה. אולי אפשר ללמוד שירה אצל הקוקייה.

הקוקייה הסתכלה עליה תחילה בחשד, אבל קאגה
נהגה בנימוס. "אולי תסכימי ללמד אותי שירה?"
שאלה בענווה.
"טוב" ענתה הקוקייה "אבל בתנאי שתבואי הנה
מוקדם בבוקר." קאגה הבטיחה. "אז השיעור מתחיל
מחר" אמרה הקוקייה ועפה לענייניה.

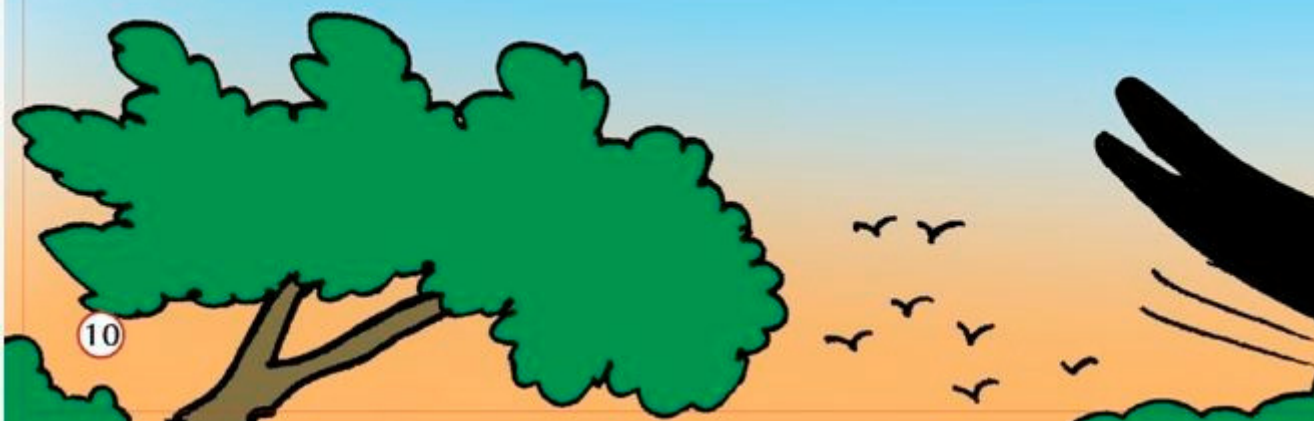
קאאגה אהבה לישון בבוקר ולא נהגה להתעורר לפני
הזריחה. אבל לקראת השיעור הראשון היא כיוונה את
שעונה המעורר לפני שנרדמה. עם הצלצול הראשון
היא קפצה מהמיטה, שפשפה את עיניה ומיהרה אל
המורה.

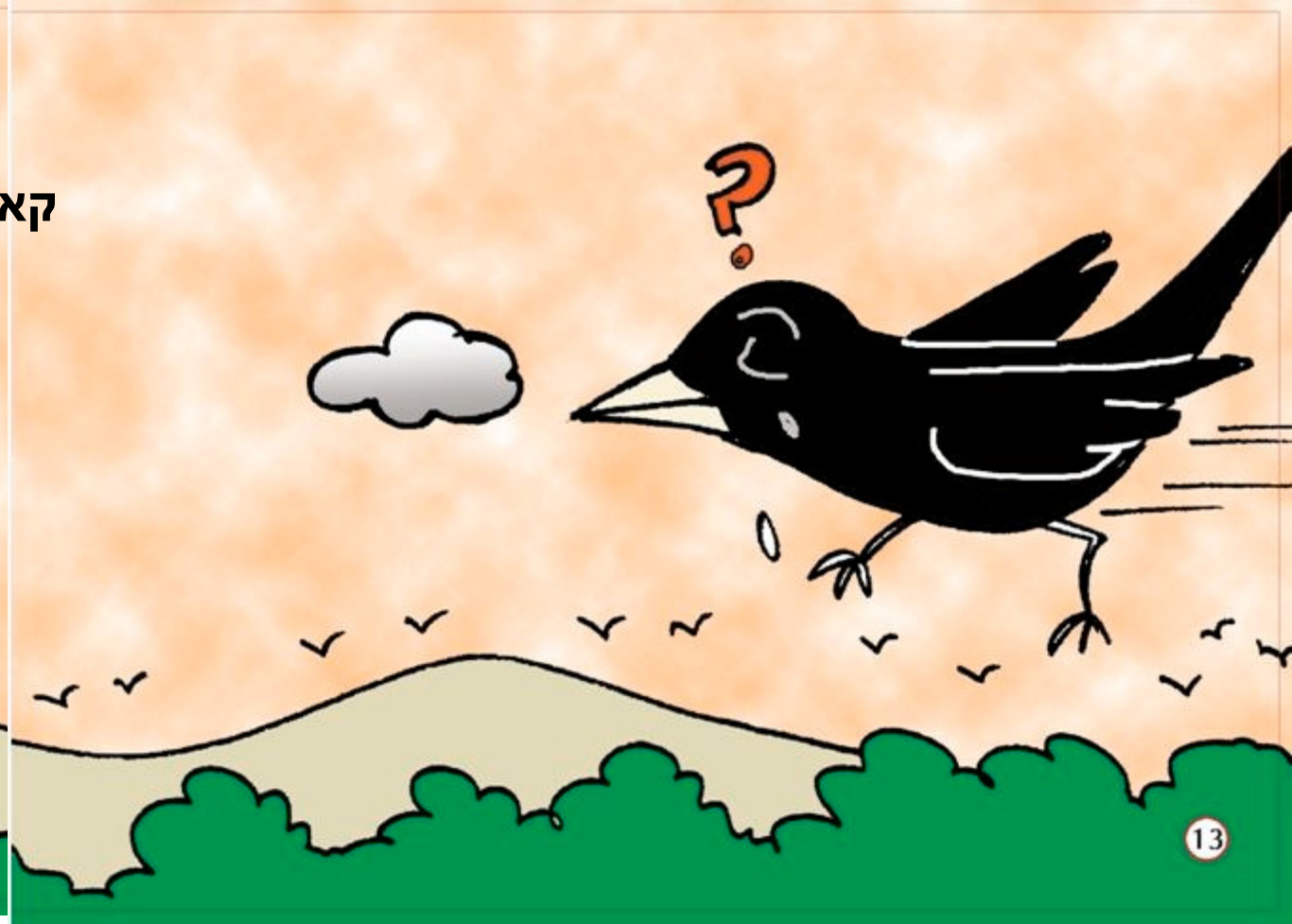
הקוקייה כבר המתינה לה. מיד עם בואה של קאגה
התחיל לעור השירה. "נסי לשיר כך" אמרה הקוקייה
"קו-קו, קו-קו.."

קאגה ניסתה, אך הדבר היחיד שיצא מגרונה היה
"קרא, קרא.."

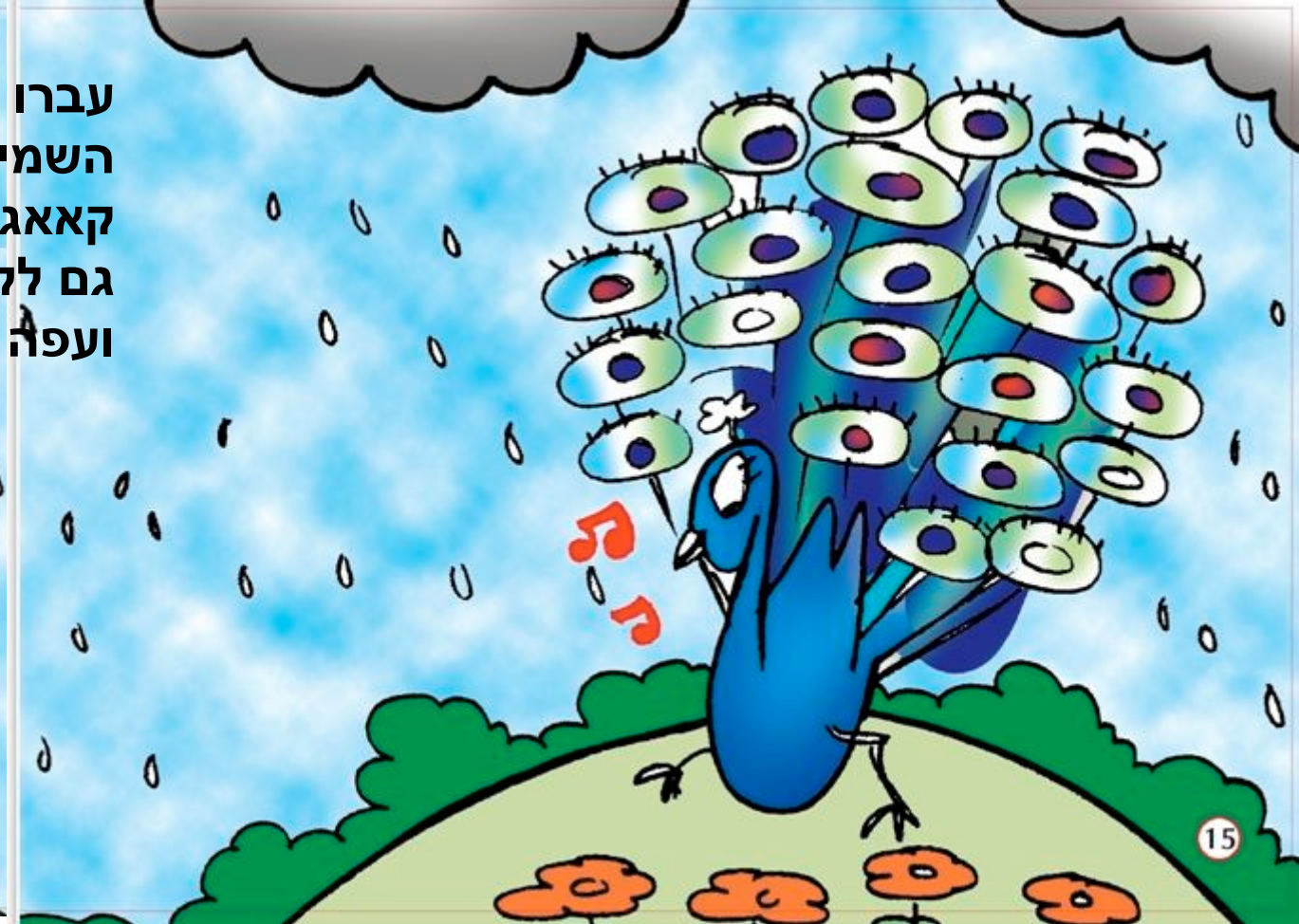
אחרי כמה ניסיונות לקוקייה נמס. "זה בלתי אפשרי"
קראה "תמצאי לך מורה אחרת!" והיא עפה משם.

קאאגה התאכזבה מאוד. בבכי מר חזרה לקן שלה.

עברו ימים. יום אחד ראתה קאאגה עננים שמכסים את השמיים. רוח נשבה וגשם התחיל לטפטף. מהקן שלה קאאגה ראתה את הטווס שפרש את נוצותיו והתחיל לרקוד. גם לקאאגה בא רצון לרקוד. "אולי הטווס יעזור" חשבה ועפה אליו.

"אולי תסכים לתת לי שיעורי ריקוד, טווס?" שאלה קאאגה
כשהתקרבה אליו.
"בוודאי" ענה הטווס "רק תעשי כמו שאני עושה". הוא פרש
את נוצותיו וצעד בקצב.
קאאגה ניסתה. "לא, זה לא כך" אמר הטווס "תשימי לב איך
אני עושה זאת."
היא ניסתה שוב ושוב אך ללא הועיל. הטווס כעס. "לעולם לא
תלמדי לריקוד!" נזף בה והלך לו.

קאאגה התעצבה. היא לא יכולה לשיר ולא לרקוד. אבל אולי היא תצליח לבנות קן מפואר. היא פנתה לדרור וביקשה ללמוד אצלו, אך הדרור לו היה מוכן לשמוע אפילו. "את?" קרא "את לעולם לא תצליחי לבנות קן כמו שלי". הוא הרים את עפו בגאווה ועזב את קאאגה.

מצב רוחה של קאאגה ירד פלאים. מתי תוכל לעשות משהו
יפה או מיוחד? פתאום הביטה מהקן שלה וראתה למטה,
בחצר הבית, ערמה של אורז.
היא התחילה לקרקר בכל כוחה כדי להזעיק את חבריה
וידידיה למסיבה. הם באו ואכלו לשובע.

"מה קרה קאגה?" שאלו
עורבים שבאו אליה. "מה
משמח אותך כל כך? אולי
מצאת חתן?"
קאגה הסמיקה.

ואז הבינה קאגה. נכון. היא לא יודעת לשיר יפה
ולא לרקוד, או לבנות קן תלוי על ענף. אבל איזו
ציפור אחרת, שמוצאת מזון טוב, מזמינה אחרות
כדי להתחלק בו?
לא הקוקייה, לא הטווס ולא הדרור. ולמעשה שום
ציפור אחרת מלבד עורבים כמות.
קאגה שמחה שגילתה זאת בעצמה. היא הייתה
גאה להשתייך למשפחה כה נדיבה.

